

Na to, jak moc velká změna právě probíhá. V pátek si obvykle беру Tali já a razím s ní do polí a trénovat. A tenhle pátek se opět přiřadil k procházkách, kdy jsem si to s Tali strašlivácky užila. A ona taky. Konečně tak, jak to má být, je to paráda.

Evidentně jí svědčí to, že na pole chodíme obráceně, tedy cestou, kterou se i vracíme. Dává mi to totiž možnost ji poměrně brzo v těch polích pustit se stopkou na volno a navíc je tady hned v tomhle směru i terén, který ji sám vede k tomu, že nemá tendenci vyrazit a jít lítat bez ohledu na to, jestli ještě tu stopku držím nebo ne. Ale naopak ji to volá k ohaří práci. Takže ideální kombinace. Jen tedy musíme s příchodem k těm polím trošinku pracovat na tom, že teda chápu, že je natěšená, ale tahat nemůže. Ale i tady jsou posuny veliký, vystačím si jen se slovním upozorněním, maximálně - a to už jsme skoro tam, tak to je už natěšená moc a je to šichta ☐ - to otočím a "jdeme domů, ty krůto, když se nedokážeš ovládat..." A krůta se ovládne a nakonec tam dojdeme hezky, civilizovaně. Nicméně už to není o veletočích a vybíhání dopředu jako pako. Stejně tak, když jí člověk přepíná z vodítka na tu stopku, tak už nemusí být ve střehu, aby mu neurvala ruce. Sedí. Klepe se, pravda, jak šnuptychl z rychlíku, ale sedí a poté, co řeknu jdeme POMALU, tak ..... nevyrazí, ale JDE. Což naprosto chápu, že pro ni JE těžký. Je mladá, s velkou potřebou běhání, navíc až do polí šla moc pěkně, není to úplně za rohem.... takže pro ni fakt výkon, že už neplachtím ☐ . Hezky v klidu mineme koňské ohrady a zamíříme do vojtěšky. Dělat toho ohaře. Pravda, tentokrát ty křepelky minula a holky vylítly až když jsme je bokem přešly, ale byla pěkně ovladatelná a reagovala na písknutí. Už je tam vidět i to, že si trochu uvědomuje i pískání označující změnu směru. Musím jí ještě slovně a gestem dopomoci, ale malinká reakce už tam je.

Chvíli si tam takhle "trénujeme" a pak to otočím do stařiny. Chci využít toho, že je světlo a hlavně, že ona je na příjmu. Zajede tam jak nůž do másla a pustí se do hledání. I tady trénuju čekej na písknutí a že musí sedět dokud nepřijdu. Je tady hodně blbý to, že je stařina plná šípkových keřů, takže manipulace se stopkou je.... jak to slušně říct?? No je otravná, asi tak ☐ ☐ . Je hezky vidět, jak si upevňuje vystavování. To mi dělá radost. A ještě větší radost mi udělá to, že když zvedne bažanta, tak se sama nevznese! Zareaguje krásně na "Ne!". Který jediný je důrazný a pak si vystačím s tím, že jí sice naléhavým, ale hezkým hlasem, bez nějakýho velkýho důrazu říkám, že "Nesmíš, Talinko, neesmííš, tady, tady bud" a ona se tam sice šmrdolí a propátrává to místo, kde bažant byl, ale dál nejde a pak se taky nechá bez přetahování, odnavigovat od toho místa pryč. To je moc, moc a moc pěkný. A vím, že to pro ni je složitý.

Tak jsem teda zvědavá!

I proto jí "odpustím" to, že když vyjdeme na myší louku, tak v zápalu toho ohařování pak vypne uši a je vidět, že jí vtáhlo něco, co jí nesl vítr. Ale..... ale! I tady je velká změna. Vypálím za ní, rychle si ji najdu a..... dohulákám si jí k sobě zpátky na cestu. Nemusím pro ni chodit a ze situace si ji vytáhnout stopkou. Přijde. Vyslechne si teda, že je ostuda ostudná a že teda se na ni zlobím a jdeme hezky spolu s courající se stopkou zpátky na myší louku. A to je naposled, kdy "zazlobí". Pak už jsme tam spolu. A to mnohem víc času, než tomu bylo doposud. Převažuje totiž doba, po kterou si spolu hrajeme nad tím, kdy bádá nad myšíma dírama. Ani ji v podstatě moc nevolám, chci, aby se sama rozhodovala, že si budeme hrát, že jsem pro ni zajímavější než šécky myšodíry, co jich tam je. A obě se bavíme. Párkrát si stříhneme závody, neboli Tali má čekej, já odhodím balonek a na odpočítávání obě vyrazíme za ním. Kdo ho chytí, zvítězil..... No tak jako sem dobrá náhodou. Vždycky jsem byla nejhůř druhá □ □ . Je to supr odpoledne a já si to užívám vážně úplně stejně jako s Rumíčkem.

Tali zazáří i v situaci, kdy se k nám dořítí volně loženej obrovskej výmar. Patří k němu paní, která bohužel nikdy neví, kde její pes je. Což v případě, že máte hárající fenu, je obzvláště fajn. Když k ní máte s sebou ještě i druhýho psa, je to bezva situace. Tali ho naštěstí nějak ani nemusí, spíš ho ignoruje. A v době, kdy hárala mu naopak velmi rázně dala najevo, že nemá otravovat, čímž situaci výrazně pomohla. Teď se mu taky moc nevěnuje, běží hezky ke mně :-). Šikovná. Pak nám pes ukradne žužlobalonek a mizí do pryč. Volám na majitelku, že mají náš balonek a když mi ho přinese, říkám jí, že jsem ráda, že s ní můžu mluvit. Snažím se jí v klidu vysvětlit, že její pes nás dost obtěžoval, když fena hárala, odešel s námi skoro domů. Její odpověď mi vezme dech. Ano, on to takhle má. Tak se zeptám paní, co jako asi pak mám dělat, kdyby mi fenu nakryl. Nic zavolat majiteli, že mi dá jeho číslo. Ona totiž, ona tady psa především venčí! Mi následně sdělí s rozhodností v hlase. Ještě se ovládnou a zeptám se, jestli si myslí, že je tady jediná, kdo tady venčí. A jestli by mi mohla odpovědět na to, na co se jí ptám a tedy co jako budu dělat, když mi její pes fenu nakreje. "No to teda nevím, no!" zní odpověď, a opět opakuje nesmysl o telefonu na majitele. Ptám se jí, zda si pak tedy ty štěňata vezme, když její nezodpovědností přijdou na svět, protože já si je následně rozhodně nechávat nebudu. Blábolí o tom, že tohle je jediný místo, kde může nechat psa běhat, tak jí do jejích blábolů vstřelím to, že pokud ji pes neposlouchá, jako že neposlouchá, má ho mít na vodítku. Já mám svého psa zajištěného, právě proto, že ještě neposlouchá tak, jak by měl a nebudu rozhodně doplácet na to, že ona chová bezohledně. A pokud to tak bude i nadále, ponese následky ona, která svého psa zajištěného nemá. A dál to řešit nehodlám! Tečka. Jsem už dosti hlasitá □ . Psa si madam připne na flexinu a odchází. A

Tak jsem teda zvědavá!

já? Já můžu chválit Talinku. Za to, že ani trošku nevyužila situace, kdy jsme si s dámou vyměňovaly názory na téma venčení a zodpovědnost. A že celou dobu se šmrdolila kolem mně a byla moc a moc hodná. Jsem na ní hrdá. O to víc, že mě stačilo zapískat a ona přiběhla, madam si musela svého psa odlovit.

Pak si ještě rozjedeme balonkový řádění a honičky a nakonec si ještě jdeme dělat toho ohaře. To už se nám stmívá a tak pomalu zamíříme domů. Jdeme spolu, povídáme si a.....
JE NÁM DOBŘE!! Víte jaká je tohle pro mě odměna? Hrozně velká, hrozně moc velká.